

Blue Jeans

L'ÚLTIMA
VEGADA
QUE PENSOC
EN TU

BLUE JEANS
L'ÚLTIMA
VEGADA QUE
PENSO EN TU

Traducció de Núria Parés Sellarès, Mercè Ubach
i Núria G. Caldés

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *LA ÚLTIMA VEZ QUE PIENSO EN TI*

PRIMERA EDICIÓ: ABRIL DEL 2025

© FRANCISCO DE PAULA FERNÁNDEZ, 2025

© DE LA TRADUCCIÓ: NÚRIA PARÉS SELLARÈS, MERCÈ UBACH I NÚRIA G. CALDÉS, 2025

© EDITORIAL PLANETA, S. A.

© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-3333-4

DIPÒSIT LEGAL: B. 2.268-2025

FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

IMPRÈS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnaedicions.cat

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos)

si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com

o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queden expressament prohibits l'ús o la reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

Pròleg

Em dic Ángela Fletcher i soc escriptora. Bé, encara no em considero una professional. Qui ha vist mai una noia jove que pugui viure dels llibres que escriu? D'acord, suposo que l'Inma Rubiales. I també la Joana Marcús i la Tamara Molina. Potser alguna més. No és el meu cas. Als meus dinou anys, tinc tres novel·les publicades i amb el que he guanyat no m'arriba ni per pagar la llum del pis on visc actualment. En dic pis, però més aviat és un zulo amb plat de dutxa. A Barcelona el tema dels lloguers està fatal. Els meus vint-i-un metres quadrats no donen ni per a un espai per posar-hi una taula on poder escriure. Per això sempre vaig a les cafeteries a treballar. En concret, des de fa uns quants mesos, em passo el dia en un Starbucks del centre. Faig doble torn: en un preparo i serveixo frapus, caramel *macchiatos* i tota mena de tes, i a l'altre m'assec a la taula que està més a prop de la porta de l'establiment, engego el portàtil i deixo volar la imaginació.

Ara em consumeixen els nervis. Estic més tensa que de costum. I és que per primera vegada tinc l'oportunitat

de publicar en una editorial tradicional! Una de les més grans. No sé si estaré a l'altura de les expectatives que s'han creat al meu voltant. Si més no, vull arribar sana i estèlvia a la data de lliurament. No em puc endarrerir en el termini que vaig acordar amb la meva editora. La Regina Ramírez m'ho va deixar molt clar el dia que vam signar el contracte.

—Àngela, necessito el llibre acabat a la safata d'entrada del meu correu electrònic divendres 10 de novembre. Hem de fer-hi una bona correcció, que durarà unes quantes setmanes. Si volem que aquest llibre estigui a punt per Sant Jordi, no et pots endarrerir ni un dia.

Ser a Barcelona per Sant Jordi com a escriptora és el meu somni des de petita! Jo no soc d'aquí. Vaig néixer a València, on vaig tenir una infantesa feliç, per això entenc el català i el parlo amb fluïdesa. És una mica diferent del valencià, però de seguida li vaig agafar l'aire. Als onze anys acabats de fer vaig marxar amb la meva família a Còrdova, on els pares van obrir una gelateria. El negoci funciona tan bé que ells i la meva germana petita continuen vivint allà. Jo, en canvi, quan vaig arribar a la majoria d'edat em vaig adonar que necessitava un canvi dràstic a la meva vida. Vaig conèixer per internet una noia que parlava de llibres a les xarxes socials. Una bookstagramer que començava a ser molt famosa. Buscava amb urgència una companya de pis a Barcelona, i sense pensar-m'ho dues vegades em vaig llançar a l'aventura. Aquella relació no va acabar bé, però em vaig negar a tornar a Còrdova. Vaig buscar una feina, vaig trobar el zulo amb plat de dutxa i em vaig apuntar a un curs d'escriptura creativa. Allà va ser on va aparèixer la Regina Ramírez, la meva editora.

—Tranquilla, Regina. Tindrè el llibre acabat a temps.

—Quant et falta?

—Alguns capítols.

—Però quants?

—No ho sé. Deu, dotze..., potser quinze.

—Encara? No acabaràs, Àngela. No acabaràs a temps.

—Confia en mi. Acabaré el llibre dins del termini, t'ho asseguro.

Compliré la meva part del tracte, encara que m'hagi de passar unes quantes nits desperta, escrivint en el meu diminut llit o asseguda a terra, fins que no aguantí més. Ho vaig prometre a la Regina. Quan estava a punt de llançar la tovallola, ella va apostar per mi. És veritat que soc molt jove i que encara em falta molt per aprendre, però ho havia donat tot en les tres novel·les anteriors i el resultat havia sigut mediocre. Una editorial em va dir que volia publicar-me i em volia oferir una promoció increïble. L'objectiu era molt a prop! Però tot se'n va anar a la merda. Res no va sortir tal com van dir. Ens van enganyar i la broma va costar un munt de diners als meus pares. En el món editorial s'ha d'anar amb molt de compte amb el que signes. S'ha d'estudiar bé la lletra petita. Després ens vam assabentar que aquella empresa havia estafat altres noies joves com jo. Aquells malparits van desaparèixer de la faç de la Terra i van eliminar les seves xarxes socials, tot i que no m'estranyaria que haguessin canviat de nom i continuessin estafant persones ingènues com jo, il·lusionades per publicar els seus llibres.

La meva editora ha llegit aquelles tres novel·les i m'ha confessat que no eren del tot publicables. Hi havia força errors i hi tractava els temes de manera molt infantil. No obstant això, alguna cosa hi devia veure si es va decidir a contractar-me i demanar-me que escrivís per a la seva editorial. De moment les meves novel·les són a Amazon,

i no m'han demanat que les retiri. De tant en tant apareix algú que les compra i publica alguna ressenya. Potser, si em va bé, m'animo a reescriure-les per treure'm un pes de sobre. Crec que són bones històries, però els falta la maduresa de l'experiència que tinc ara. Aquest temps a Barcelona, vivint lluny de la família, ha donat per a molt. Fins al punt que part de la novel·la que estic escrivint és autobiogràfica. I és que, tal com diu una escriptora a qui admiro: «Tots tenim una història per explicar i que es mereix ser llegida».

—I de què va la novel·la?

—És una història actual, amb personatges molt del segle XXI.

—Com totes —em va dir la Regina el primer cop que vam parlar de l'argument del llibre que acabava de començar—. Ens agradaria que fos una novel·la com les que escriu l'Alice Kellen.

—Això són paraules majors.

—A veure, no et compararem pas amb ella, evidentment.

—Quina sort. M'enfonsaríeu, perquè és la millor.

—Tu també tindràs èxit algun dia. Per això treballarem. No t'infravaloris.

—No és que m'infravalori, Regina. Tot i que una de les meves novel·les era de fantasia, soc força realista.

—Aquesta és de fantasia?

—No. És un thriller.

—Un thriller? Havíem quedat que faries alguna cosa juvenil.

—És un thriller juvenil.

—Em fa una mica de por. Aquest gènere no funciona gaire, ara. Suposo que deu tenir una història d'amor potent, no?

—Per descomptat. Una intensa, complicada i apassionant història d'amor.

—*Enemies to lovers?*

—Sí, és part fonamental de la trama.

—Alt nivell de *spicy*? Moltes escenes pujades de to?

—No vull fer *After* ni *Els Bridgerton*.

—I jo tampoc t'ho demano.

—Hi haurà sexe, però no explícit.

—No facis una fosa en negre a la primera de canvi.

—No ho faré, tranquil·la.

—Què més?

—Hi haurà morts. I una desaparició.

—Molt suat. Hi ha un munt de sèries i de novel·les amb el mateix.

—Ho faré a la meua manera. Amb el meu propi estil. Confia en mi, sisplau.

A vegades em fa l'efecte que no soc prou bona en res. És com si la gent no valorés el que faig. És veritat que la Regina i l'editorial Pegaso m'han donat una certa llibertat per escriure la novel·la al meu aire, però cada vegada que l'editora es posa en contacte amb mi em fa la impressió que qüestiona les meves decisions. És normal. Soc una nouvinguda al món de la literatura i estic afrontant la meua primera prova de foc. Encara no he empatat amb ningú, tal com acostuma a dir-me el pare. He d'escoltar la gent que m'envolta. I ho faig. Però al final, el nom que sortirà a la coberta del llibre és el meu, i crec que això és una pressió prou considerable per a una principiant.

—Bé. Un thriller juvenil, actual, amb una desaparició, morts, una història d'amor potent i escrit amb el teu estil fresc i directe.

—És un bon resum.

—Fes servir el llenguatge que utilitzeu els joves d'avui dia per als diàlegs. No et tallis.

—Ho faré, excepte «bro». Em nego que els meus personatges diguin «bro» o «germà».

Era la primera vegada que veia la meva editora riure amb ganes. La imatge d'una dona que rondava els cinquanta anys, normalment amb posat seriós, petant-se de riure em va quedar gravada. M'ho va encomanar i també em vaig petar de riure. No s'ha tornat a produir cap moment com aquell entre nosaltres.

La Regina és tota una professional del món dels llibres. Una editora de les d'abans. Per a ella, el llibre està per sobre de l'escriptor i fins i tot de la mateixa editorial. Li agrada que la història estigui ben escrita. Una vegada em va explicar que havia rebutjat treballar amb influencers o famosos perquè no eren veritables narradors d'històries. Si no sabien escriure bé, no li interessaven. Això vol dir que em considera bona escriptora? Possiblement, el que crec que la Regina pensa de mi és que soc un diamant en brut i que ella és capaç de polir-me. No només va llegir les tres novel·les que vaig pujar a Amazon, sinó també els meus textos del curs d'escriptura creativa en què ella era professora. Les seves classes eren força anodines en l'aspecte teòric, però m'encantava escoltar-la esquarterant llibres d'autors consagrats. Tant li feia que fossin clàssics, intel·lectuals o best-sellers. El nom de la portada li importa una merda. Només valora el contingut del llibre.

—La Regina és una autèntica filla de puta —em va etzibar l'Alonso Delgado, l'amo de l'editorial Pegaso, l'única vegada que vaig parlar amb ell—. Però és la nostra filla de puta. L'estimem. Això no treu que qualsevol dia em cansi de les seves manies i la foti fora. O que la

trobin al voral d'una carretera secundària amb un esvoranc al coll.

No em va fer gràcia el comentari d'aquell home, encorbatat i amb una copa de vi a la mà, però vaig riure. El poder del poder. No em cau gaire bé, i a sobre, em tocarà posar-lo als agraïments. Això si arribo a temps de lliurar la novel·la. Perquè es va acostant el termini i no ho tinc gaire clar. I és que no és senzill planificar un llibre ple d'assassinats i desaparicions amb els quals espero que el lector no es desenganxi de la lectura.